

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15.11.2012, č.j.: MV-104571-4/VS-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2.8.2012, č.j.: VS-545/53/2-2012, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“).

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení podmínek pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Rovněž správním orgánům vytýkal procesní pochybení, jimiž byl zkrácen na svých právech, a to zejména porušení § 2, § 3, § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a nevypořádání se se všemi skutečnostmi ve správním spise. Dále namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní rozhodnutí nebyla řádně odůvodněna, zejména v nich absentovaly hodnotící úvahy a výklady právních předpisů. Žalobce správním orgánům vytkl, že mu při plnění svých úkolů nevyšly vstříc, v čemž spatřoval porušení § 4 odst. 1 správního řádu.

Konkrétně žalobce nesouhlasil s tím, že nesplnil podmínku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Tvzení správních orgánů, že žádost o udělení státního občanství podal předčasně, tj. po uplynutí necelých 9 měsíců po povolení trvalého pobytu na území ČR, označil za nesprávné. Zdůraznil, že v ČR žije nepřetržitě od roku 2002 do současné doby, tj. 10 let. V letech 1999 až 2003 studoval jazykové liceum v polském Jaworznu a v letech 2004 až 2009 Slezskou univerzitu v Katovicích a Ostravskou univerzitu v Ostravě. Připustil, že ve výše uvedených obdobích studoval v Polské republice, ale přesto se zdržoval v ČR za účelem studia a do Polska jezdil dle potřeby. Svá tvrzení doložil prohlášením manželů P. a D. S., přesto správní orgány k tomuto důkazu nepřihlíděly, což ani neodůvodnily.

Namítal, že podmínku dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství splnil, neboť dluh na veřejném zdravotním pojištění za období od května roku 2011 do ledna 2012 ve výši 2.160,- Kč neměl. Uvedl, že platby platil řádně a včas, což prokazoval listinou ze dne 13.8.2012 vydanou VZP.

Nesouhlasil ani s právním závěrem správních orgánů, že na prominutí kterékoliv výše uvedené zákonné podmínky nemá právní nárok. Poukázal na to, že splnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství mu mělo být prominuto dle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jelikož žalobce uzavřel registrované partnerství s občanem EU, a to ČR. Zdůraznil, že registrované partnerství je svazek obdobný svazku manželskému. Nesouhlasil s tím, že správní orgány dospěly k závěru, že registrovaný partner není uveden v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tudíž žalobce nemůže splňovat ani tuto podmínku.

Na závěr konstatoval, že udělení státního občanství ČR žalobci není v rozporu s veřejným zájmem ani v rozporu se zájmem ČR a jeho udělením nebudou dotčena práva třetích osob.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky a odkázal na odůvodnění obou žalobou napadených správních rozhodnutí. Jako zcela nepravdivé označil tvrzení žalobce, že byl žalobou napadenými rozhodnutími zkrácen na svých právech. V této souvislosti poukázal na usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11.5.2012, kterým byl žalobce vyzván k doložení dokladů potřebných k posouzení jeho žádosti.

V souladu s § 51 odst. 1 s.r.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci písemně souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobce svou žádost o udělení státního občanství ČR ze dne 22.2.2012, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 27.2.2012, odůvodnil tak, že na území ČR žije po dobu 10 let a dne 3.12.2011 vstoupil do registrovaného partnerství s občanem ČR. Uvedl, že uvedl, že od roku 2009 bydlel u dlouhodobých přátel jeho rodičů v ČR a do Polska jezdil jednou měsíčně skládat zkoušky v rámci individuální školní výuky. V dotazníku přiloženém k žádosti žalobce uvedl, že se na území ČR se zdržuje od roku 2002 a trvalý pobyt zde má povolen od

18.4.2011. A ve svém životopise žalobce napsal, že v letech 1999-2003 studoval na střední škole s maturitou v Polsku a v letech 2004-2009 Slezskou univerzitu v Katowicích a Ostravskou univerzitu v Ostravě. Od roku 2009 studuje na doktorandském studiu. V závěru životopisu uvedl, že po celou dobu pobytu v ČR nebyl závislý na státních sociálních dávkách.

Zároveň žalobce dne 27.2.2012 požádal o prominutí zákonné podmínky pětiletého trvalého pobytu pro udělení státního občanství ČR. Žádost odůvodnil tak, že v ČR má povolen trvalý pobyt, žije zde nepřetržitě od ledna 2002 a v prosinci 2011 uzavřel registrované partnerství se státním občanem ČR. Z Polska se natrvalo odstěhoval v roce 2002 do Palkovic k rodině S., u níž bydlel. Do Polska jezdívá pouze na krátkodobé návštěvy k rodičům jednou ročně. K důkazu předložil čestné prohlášení D. a P. S. ze dne 27.2.2012.

Soud z potvrzení o pobytu na území ČR ze dne 27.2.2012 zjistil, že P. a D. S. potvrdili, že žalobce se v České republice zdržuje od 10.2.2002 do 15.5.2006, neboť s ním byli v každodenním kontaktu. Do Polska dojížděl jen jednou měsíčně ke zkouškám.

Z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 15.2.2012 za období od 1.1.2010 do 15.2.2012 zpracovaného VZP ČR vyplývá, že od 30.3.2011 do 8.2.2012 žalobce v platbách pojistného vykazoval nesrovnalosti, když platby byly hrazeny se zpožděním od 2 až do 31 dnů. Ke dni 8.8.2011 mu vznikl dluh na platbách ve výši 2.160,- Kč.

Ze stanoviska Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje Policie ČR ze dne 21.3.2012, č.j. KRPT-1952-34/ČJ-2012-070026 vyplývá, že z evidence cizinecké policie bylo zjištěno, že u žalobce není evidováno přesné datum příjezdu na území ČR. Nepřerušný přechodný pobyt je u něj veden až ode dne 13.3.2006 a trvalý pobyt mu byl udělen dne 6.4.2011.

Z potvrzení Ostravské univerzity Filozofické fakulty ze dne 6. června 2007 vyplynulo, že žalobce byl jako student University of Silesia v Polsku v rámci programu Sokrates/Erazmus na zimní semestr akademického roku 2007/2008, tj. období od 24.9.2007 do 8.2.2008 jako výměnný student přijat ke studiu na Filozofické fakultě v Ostravě v České republice.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2.8.2012 nevyhověl žádosti žalobce o udělení státního občanství ČR. V úvodu rozhodnutí detailně popsal veškeré důkazy, které byly podkladem pro jeho rozhodnutí, konkrétně dotazník k žádosti o udělení státního občanství ČR, doklady vystavené VZP, podklady o studiu žalobce, týkající se zejména studia střední a vysoké školy. Rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobce nesplnil podmínku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. nejméně 5 let povoleného trvalého pobytu na území ČR ke dni podání žádosti. Žalobce totiž měl na území ČR povolen trvalý pobyt od 6.4.2011, tedy ke dni podání žádosti jeho trvalý pobyt na území ČR činil pouze 8 měsíců.

Dále uvedl, že žalobce nesplnil ani podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť jako pojištěnec registrovaný v kategorii osob bez zdanitelných příjmů řádně nehradil zdravotní pojišťovně pojistné, jak je upraveno § 12 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění ve znění rozhodném ve spojení s § 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění. Pojistné je splatné za celý kalendářní měsíc od prvního dne kalendářního měsíce, za který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce.

Správní orgán I. stupně se poté zabýval žádostí žalobce o prominutí podmínek dle § 7 odst. 1 písm. a), e) zákona o státním občanství. Zdůraznil, že na prominutí splnění kterékoli podmínky podstatné pro udělení státního občanství není právní nárok. K podmínce dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství uvedl, že ji může prominout dle § 11 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu cizinců, pokud by měl žadatel na území ČR povolen trvalý pobyt a zároveň zde žil nepřetržitě alespoň 10 let, anebo jeho manžel (manželka) by byla státním občanem ČR. Splnění této podmínky žalobci neprominul, jelikož žalobce měl trvalý pobyt povolen po velmi krátkou dobu a zákonný důvod pro případné prominutí této podmínky neshledal. Poukázal na § 1 odst. 1 zákon č. 94/1963 Sb., a o rodině ve znění rozhodném (dále jen „zákon o rodině“), v němž je manželství a partnerství definováno tak, že se jedná o trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem. Poukázal na to, že registrované partnerství nelze dle českého právního řádu považovat za manželství ve smyslu zákona o rodině. Dovodil tak, že jako zákonný důvod pro možné prominutí této podmínky nelze uznat žalobcem uzavřené registrované partnerství se státním občanem ČR. Taktéž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že na území ČR žil nepřetržitě alespoň 10 let, neboť jej doložil pouze prohlášení manželů S. Přičemž z tohoto období nebyly zjištěny žádné doklady o žalobcově zdravotním pojištění, pracovních či studijních aktivitách na území ČR. Naopak žalobce ve svém životopise uvedl, že do roku 2003 studoval v Polsku a od roku 2004 vysokou školu rovněž v Polsku. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že žalobce prokazatelně pobýval v ČR až od 22.7.2005. Nejednalo se však o nepřetržitý pobyt, neboť v tomto období měl mnoho přestávek ve zdravotním pojištění na území ČR, nejdelší přestávky byly dlouhé 16 a 11 měsíců, což bylo období, kdy byl studentem vysoké školy v Polsku. Oprávněný pobyt v ČR získal až dne 13.3.2006, a to formou přechodného pobytu. S ohledem na zjištěné skutečnosti správní orgán I. stupně dovodil, že se žalobce v období 2005 až 2010 zdržoval rovněž na území Polska, a proto neshledal možnost prominutí splnění výše uvedené podmínky pro nepřetržité žití v ČR po dobu alespoň 10 let.

Správní orgán I. stupně žalobci neprominul ani splnění podmínky v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by tento postup umožňovaly podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Naopak poukázal na doklady VZP ze dne 15.2.2012 z nichž vyplývá, že žalobce nehradil pojistné na veřejném zdravotním pojištění řádně a včas po většinu doby, kdy byl osobou bez zdanitelných příjmů, a to i několik dní před zahájením správního řízení. Konkrétně v roce 2011 jednu platbu vynechal, čímž mu vznikl dluh ve výši 2.160,- Kč. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce pobývá v ČR po tak krátkou dobu, že se mu nepodařilo osvojit si český právní řád natolik, aby si byl vědom, jaké povinnosti pro něj z českých právních předpisů vyplývají. V případě žalobce je tak zapotřebí v delším časovém horizontu ověřit, zda bude dobrovolně a řádně plnit své povinnosti.

Z vyúčtování VZP pojistného na veřejném zdravotním pojištění od 11.5.2011 do 10.8.2012 žalobce ze dne 13.8.2012 vyplývá, že žalobce po celé toto období vykazoval v platbách pojistného nedoplatky od 2 do 31 dnů, z čehož mu bylo účtováno penále, které od začátku roku 2012 činilo – 37,88 Kč.

Z informace VZP o pojištění – výpis za období 11.7.2005 – 13.8.2012 ze dne 13.8.2012 vyplývá, že od 22.7.2005 do 30.9.2005 byl zaměstnán u Agentury Student s.r.o., od 25.1.2006 do 31.3.2006 u Geld, s.r.o., od 29.7.2007 do 31.5.2008 PhDr. P. M., od 29.7.2007 do 21.9.2007 u Job Centra CZ s.r.o. a od 18.9.2007 do 30.9.2007 u Adecco spol. s r.o.

O rozkladu ze dne 14.8.2012, v němž žalobce argumentoval obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správním orgánem I. stupně skutkový stav věci zjistil dostatečně a shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že žalobce nesplnil podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství.

Žalovaný s odkazem na čl. 12 odst. 1 Ústavy ČR zdůraznil, že každý žadatel o udělení státního občanství musí splnit podmínky v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Pokud je nesplní, může požádat o jejich prominutí, přesto na udělení státního občanství ČR není právní nárok, což vyplývá z usnesení ze dne 8.3.2000, č.j. IV.US 586/99. Zároveň zdůraznil, že prominutí podmínek znamená výjimku z běžného postupu a není na ni právní nárok.

K námitce žalobce o nesprávném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně prominutí zákonné podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, poukázal na to, že žalobce nedoložil velmi závažné a výjimečné okolnosti, které mu z důvodů jím nezaviněných neumožnily respektovat právní předpisy na úseku pobytového režimu. Žalovaný připustil, že v době podání rozkladu žalobce sice neměl žádné dluhy vůči VZP, avšak v platbách záloh všeobecného zdravotního pojištění v nedávné minulosti docházelo ze strany žalobce k prodlení po dobu řady měsíců. Žalovaný uvedl, že žalobce přiložil k rozkladu dokument VZP ze dne 13.8.2012 z něž však rovněž vyplývá, že žalobce vykazuje opakované menší vady v platbách záloh i v první polovině roku 2012, které se neobjevily v předchozím vyjádření VZP. Tím žalobce potvrdil, že problematiku plateb veřejného zdravotního pojištění dosud nezvládá.

K námitce žalobce o nesprávném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně prominutí zákonné podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství žalovaný uvedl, že ji lze prominout pouze z důvodů vypočtených § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona o státním občanství. Žalobce však ani jeden z nich nenaplnil, tudíž mu nelze ani nesplnění této podmínky prominout. Rovněž se ztotožnil s výkladem pojmu „registrované partnerství“ správního orgánu I. stupně, jakožto odlišného institutu než „manželství“. Manželství je totiž trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem. Naopak registrované partnerství je trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví vzniklé způsobem stanoveným zákonem o partnerství. Vedle odlišného vymezení subjektů posuzovaných svazků, je odlišně definován i způsob jejich uzavření. Manželství lze uzavřít dle zákona o rodině i formou církevního sňatku, registrované partnerství toliko formou stanovenou zákonem o partnerství. Zákon o rodině definuje účel k manželství, zatímco zákon o registrovaném partnerství žádný účel partnerství nedefinuje. Odlišným kritériem je také biologické hledisko obou svazků. Rovněž poukázal na jazykové znění § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství s tím, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu zařadit i partnera z registrovaného partnerství mezi osoby, s nimiž by se pojilo poskytnutí výjimky, zajisté by jej výslovně vedle „manžel (manželka)“ uvedl.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že na území ČR pobýval nepřetržitě po dobu 10 let. Shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že žalobcem předložené potvrzení manželů S.- bylo vyvráceno záznamy o jeho studiu, když obě školy vystudoval v Polsku. Rovněž tak ze stanoviska Cizinecké policie Ostrava vyplynulo, že nepřerušený přechodný pobyt byl u žalobce evidován až ode dne 13.3.2006. Rovněž z informací o pojištění (žalobci) VZP vyplynulo, že v ČR pobýval nepřetržitě až od 22.7.2005. Rovněž poukázal na to, že v době studia na Slezské univerzitě měl mnoho přestávek ve zdravotním pojištění na území ČR, a to až 16 měsíců. Dovodil tak, že žalobce převážně pobýval na území Polska. Přičemž, a

tyto ani nebyly žadateli správními orgány prominuty. S odkazem na článek 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod konstatoval, že nezjistil, že by nevyhověním žádosti žalobci vznikly problémy v procesu integrace do české společnosti včetně pracovních.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,

b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,

c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,

d) prokáže znalost českého jazyka a

e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podle § 11 odst. 1 písm. b), e) zákona o státním občanství Ministerstvo může prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a), má-li žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt a

b) žije na území České republiky nepřetržitě alespoň 10 let, anebo

e) jeho manžel (manželka) je státním občanem České republiky.

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství Ministerstvo může dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

Žalobce předně namítal nezákonnost žalobou napadených správních rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení podmínek udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. a), e) zákona o státním občanství.

V této souvislosti soud shodně se žalovaným poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 8.3.2000 sp. zn. IV. ÚS 586/99, v němž bylo konstatováno, že: „*Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.*“ Rovněž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2006 č. j. 2 As 31/2005 – 78 jehož právní věty stanoví, že: „*I. Žadateli o udělení státního občanství*

České republiky vyplývá při splnění podmínek daných § 7 odst. 1 zákona o nabytí a pozbytí státního občanství, subjektivní právo (nikoliv nárok) na státní občanství. II. Zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. III. Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřebnost, podle něhož je povoleno použití toliko nejšetnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.“

Žalobcová žádost o udělení státního občanství byla správními orgány zamítnuta pro nesplnění zákonných podmínek dle § 7 odst. 1 písm. a), e) zákona o státním občanství, které mu následně nebyly dle § 11 odst. 1 písm. b), e) odst. 4 zákona o státním občanství prominuty.

Zákonné znění § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství obsahuje dva kumulativně stanovené důvody nezbytné pro udělení státního občanství, a to jak nejméně pětiletý povolený trvalý pobyt žadatele na území České republiky ke dni podání žádosti, tak zároveň se žadatel musí po tuto dobu zde převážně zdržovat. Správní orgány shodně dospěly k závěru, že žalobce nesplnil výše uvedenou podmínku, neboť ke dni podání žádosti, tj. ke dni 27.2.2012, neměl na území ČR povolený trvalý pobyt nejméně po dobu 5 let. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl trvalý pobyt na území ČR povolen ode dne 6.4.2011. Soud se tak plně ztotožňuje s právním posouzením věci správními orgány, neboť tím, že žalobce podal žádost již po cca devíti měsících svého povoleného trvalého pobytu v ČR a nikoli až po pěti letech takového pobytu, nesplnil výše uvedenou zákonnou podmínku. Žalobce totiž nesplnil jeden z kumulativně stanovených důvodů pro naplnění výše uvedené podmínky, bylo tedy zcela nadbytečné zabývat se druhým zákonem stanoveným důvodem, tj. zdali se žalobce po dobu trvalého pobytu v ČR převážně zdržoval. Pokud žalobce v žalobě namítal, že výše uvedenou podmínku splnil, když se na území ČR nepřetržitě zdržoval po dobu 10 let, správní orgány se správně touto námitkou nezabývaly při posouzení splnění výše uvedené podmínky, nýbrž ji hodnotily v rámci možnosti prominutí zákonných podmínek dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Dále správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplnil ani podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť jako pojištěnec registrovaný v kategorii osob bez zdanitelných příjmů řádně nehradil zdravotní pojišťovně pojistné, což měly za prokázané z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 15.2.2012. Žalobce v rozkladu i v žalobě namítal, že platby zdravotního pojištění hradil řádně, což dokládal potvrzením VZP ze dne 13.8.2012. Soud shodně se žalovaným zjistil, že žalobcem dodané potvrzení naopak potvrzuje předchozí závěr správního orgánu I. stupně o špatné platební morálce žalobce v platbách pojistného na veřejném zdravotním pojištění. Přestože žalobce ke dni vydání potvrzení nevykazoval dluh, nelze odhlédnout od jeho opakovaných, byť drobných vad v platbách záloh od počátku roku 2011. S ohledem na výše uvedené soud souhlasí se správními orgány, že žalobce problematiku plateb veřejného zdravotního pojištění dosud nezvládá. Dle názoru soudu tyto okolnosti dokládají nepřiliš pečlivý přístup žalobce k respektování českého právního řádu, žalobce ani časové prodlevy v platbách nevysvětlil, proto soud souhlasí s tím, že porušení povinností podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona

o občanství žalobcem nemělo jen charakter zcela bagatelního a omluvitelného porušení právních předpisů.

Správní orgány poté dle § 11 odst. 1 písm. b), e), odst. 4 zákona o státním občanství posoudily možnosti prominutí žalobcem nesplněných podmínek dle § 7 odst. 1 písm. a), e) zákona o státním občanství.

Pro úspěšné hodnocení prominutí první žalobcem nesplněné podmínky dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství žalobce musel prokázat své tvrzení, že alespoň od roku 2002, tj. 10 let, žije na území České republiky nepřetržitě. Žalobce toto sice tvrdil, ale dokládal toliko potvrzením o pobytu na území ČR ze dne 27.2.2012 od manželů S. Správní orgány však ze stanoviska Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje Policie ČR ze dne 21.3.2012, č.j. KRPT-1952-34/ČJ-2012-070026, z informací o pojištění (žalobci) VZP ze dne 15.2.2012 a z dokladů o studiu žalobce dospěly k odlišnému závěru. Soud má shodně se správními orgány za to, že tvrzení žalobce o jeho nepřetržitém pobytu v ČR od roku 2002 je ryze účelové. Žalobce totiž studoval v Polsku střední školu od 1993 do 2003. Přičemž na středních školách vyučování obvykle probíhá formou denního studia a žalobce netvrdil, že by měl, alespoň od roku 2002, individuální vyučovací plán, který by mu umožňoval pobývat po delší dobu nepřetržitě na území ČR. Dále žalobce po vystudování střední školy pokračoval ve studiu na Slezské univerzitě v Katovicích od roku 2004 do roku 2009. Je pravdou, že žalobce studoval na Ostravské univerzitě v ČR, ale jednalo se toliko o krátkodobou studijní výměnu v rámci programu Sokrates/Erazmus ve školním roce 2007/2008. Jelikož po dobu, kdy žalobce studoval na vysoké škole, nehradil řádně zdravotní pojištění na území ČR, nýbrž s přestávkami po dobu 16 a 11 měsíců, opět tato skutečnost nesvědčí o nepřetržitém pobytu žalobce v ČR. Ve světle výše uvedeného soud shodně se správními orgány posoudil žalobcem dodané potvrzení o pobytu na území ČR ze dne 27.2.2012 jako nevěrohodný důkaz.

Žalobce dále žádal o prominutí zákonné podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jelikož uzavřel registrované partnerství s občanem ČR. Zdůraznil, že byť zákon výslovně stanoví, že se musí jednat o manžele (manželku), která je státním občanem ČR, registrované partnerství je svazek obdobný svazku manželskému. Soud tento názor žalobce nesdílí, neboť manželstvím rozumí „... *nejtěsnější formu soužití dvou osob různého pohlaví, k níž dochází na základě jejich svobodného rozhodnutí a s níž je spojena nejen řada práv, nýbrž také povinností. Tím se odlišuje od od jiných forem vzájemného soužití* ...“ jak vyjádřil Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 14. června 2016, sp.zn. Pl. ÚS 7/15, v rámci problematiky osvojení dítěte. V této souvislosti má soud za potřebné poukázat také na důvodovou zprávu k zákonu č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství, v níž se mimo jiné uvádí, že institut registrovaného partnerství poskytuje stejnopohlavním párům obdobný objem práv a povinností jako konkubinát (neinstitutualizovaný vztah druh – družka). Přičemž, aby se předešlo zneužitelnosti tohoto institutu, mezi partnery neexistuje společné jmění, ani není nijak usnadněno získávání občanství cizím státním příslušníkům. Sám žalobce uvedl, že registrované partnerství je svazek obdobný svazku manželskému, tedy nikoli stejný či rovnocenný. Soud má shodně se správními orgány za to, že nelze žalobce jakožto registrovaného partnera občana ČR podřadit pod zákonem použité slovní spojení manžel (manželka) státního občana ČR v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Soud se rovněž zcela ztotožnil s právním posouzením neprominutí zákonné podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. e) ve vztahu k § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žalobci, neboť žalobce ani netvrdil, že by jeho špatná platební morálka plateb veřejného zdravotního pojištění byla způsobena z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Dle názoru soudu tak správní orgány věc zcela správně po právní stránce posoudily. Žalobce sice správním orgánům vytýkal absenci výkladů právních předpisů v žalobou napadených rozhodnutích, neuvedl však konkrétně, jaký právní předpis nebyl dle jeho názoru řádně správními orgány vyložen. Soud žádné takovéto pochybení v žalobou napadených rozhodnutích neshledal. Soud pouze podotýká, že správní orgány poté, co dospěly k závěru o nesplnění jedné z podmínek dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství pro udělení státní občanství žalobci, mohly ve věci rozhodnout, jelikož dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.9.2011 č.j. 4 As 9/2011 – 58 „*Jakmile fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z kumulativně stanovených podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, nemůže jí být státní občanství České republiky uděleno.*“

K žalobcem obecně formulované námitce nezákonnosti správních rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění, absenci hodnotících úvah soud nejprve konstatuje, že správní orgány jsou povinny podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvést mimo jiné i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. K náležitostem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.1.2004 č.j. 7 A 31/2002 uvedl, že „*pouhé obecné konstatování o tom, že pro udělení státního občanství České republiky žadatel nesplňuje podmínky dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, aniž by se správní orgán s takovým konstatováním blíže vypořádal a stejně tak se vypořádal i s otázkou možnosti prominutí předmětných podmínek, je nutno považovat za nedostačující a neodpovídající ustanovení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Takové rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a v jeho odůvodnění chybí, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval*“. Byť byl tento judikát Nejvyššího správního soudu vydán ještě za účinnosti starého správního řádu (zák. č. 71/1967 Sb.) a pro ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o nabytí a pozbytí státního občanství, je plně použitelný i v tomto případě. Přičemž z výše uvedeného je zřejmé, že z obsahu žalobou napadených rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jakými konkrétními úvahami se při hodnocení věci správní orgány řídily a na základě jakých podkladů k nim dospěly. Správní orgány se zcela dostatečným způsobem vypořádaly s žalobcem doloženým důkazem - potvrzením o pobytu na území ČR ze dne 27.2.2012 od manželů S., když uvedly, že jej ve světle dalších (konkrétně uvedených) důkazů považují za nevěrohodný, proto z něj při rozhodování ve věci nevycházely. Taktéž se správní orgány zabývaly listinou vyúčtování VZP pojistného žalobce na veřejném zdravotním pojištění od 11.5.2011 do 10.8.2012 ze dne 13.8.2012, přestože z ní vyvodily odlišné závěry, než jaké tvrdil žalobce. Soud tak má za to, že skutkový stav věci byl náležitě správními orgány zjištěn a veškerá skutková zjištění vycházela z podkladů ve správním spise. Žalobce rovněž namítal, že mu správní orgány při plnění svých úkolů nevyšly vstříc a on byl zkrácen na svých právech, avšak již neuvedl, jakým způsobem se měly správní orgány vytýkaných pochybení dopustit. Obecnost vznesené výtky neumožňuje soudní přezkum.

S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková